

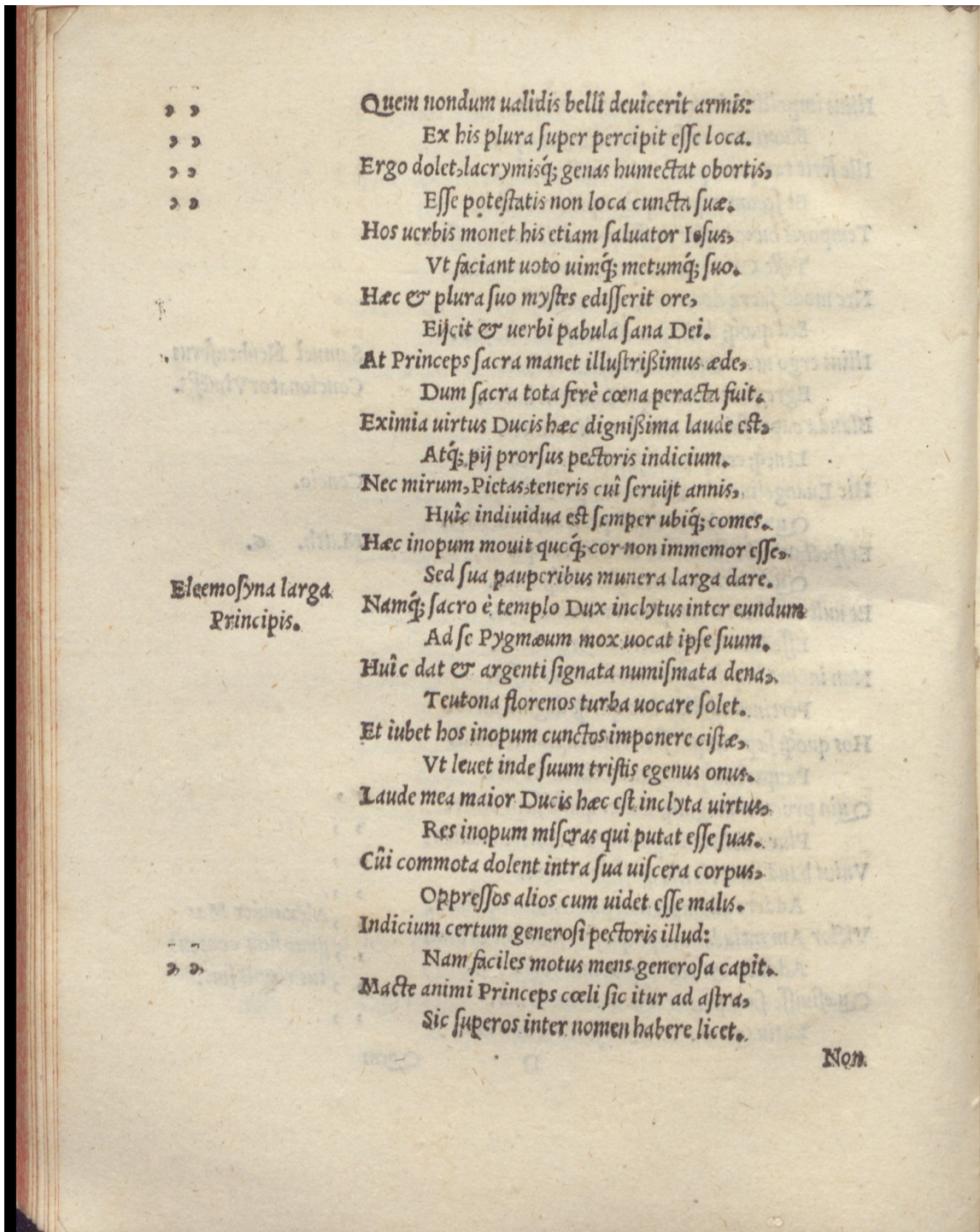
28

26

32

22

17

Elemosyna larga
Principis.

Quem nondum ualidis belli deuicerit armis:
Ex his plura super percipit esse loca.
Ergo dolet lacrymisq; genas humectat obortis,
Esse potestatis non loca cuncta suæ.
Hos uerbis monet his etiam saluator Iesus
Ut faciant uoto uimq; metumq; suo.
Hæc & plura suo mystes edisserit ore,
Eijcit & uerbi pabula sana Dei.
At Princeps sacra manet illustrissimus ædes,
Dum sacra tota ferè cœna peracta fuit.
Eximia uirtus Ducis hæc dignissima laude est,
Atq; pij prorsus pectoris indicium.
Nec mirum, Pictas teneris cui seruijt annis,
Huic indiuidua est semper ubiq; comes.
Hæc inopum mouit quicq; cor non immemor esse.
Sed sua pauperibus munera larga dare.
Namq; sacro è templo Dux inclytus inter eundum
Ad se Pygmaum mox uocat ipse suum.
Huic dat & argenti signata numismata denas,
Teutona florenos turba uocare solet.
Et iubet hos inopum cunctos imponere cistæ,
Ut leuet inde suum tristis egenus onus.
Laude mea maior Ducis hæc est inclyta uirtus,
Res inopum miseris qui putat esse suas.
Cui commota dolent intra sua uiscera corpus,
Oppressos alios cum uidet esse malus.
Indicium certum generosi pectoris illud:
Nam faciles motus mens generosa capit.
Macte animi Princeps cœli sic itur ad astra,
Sic superos inter nomen habere licet.
Non

Ende

Anfang